

Андријана Р. Јокић¹⁶
Универзитет у Нишу
Филозофски факултет у Нишу

КВАЛИТЕТ ПОРОДИЧНИХ ОДНОСА И САМОЕФИКАСНОСТ ДЕЦЕ ОСНОВНОШКОЛСКОГ УЗРАСТА

Сажетак: Породица представља основну ћелију друштва која има утицај на све домене развоја и функционисања детета. Имајући у виду значај породице за развој детета, значајним се чини разматрање породичних фактора који могу утицати на ефикасност деце основношколског узраста. Циљ овог истраживања се односио на разматрање односа између квалитета породичних односа и ефикасности деце основношколског узраста. У истраживању је учествовало 40 ученика основне школе, узраста од 14 година, уједначених по полу (20 дечака, 20 девојчица). Од инструмената су коришћени FACE-IV и SEQ-C. Резултати показују да подскеле породичне кохезивности и адаптивности не представљају статистички значајан предиктор самоефикасности код деце вишег основношколског узраста. Потврђено је да не постоји статистички значајна позитивна корелација између степена самоефикасности и подскела самоефикасности са подскалама избалансирана кохезија, избалансирана флексибилност и умреженост. У истраживању није потврђено постојање статистички значајне негативне корелације између степена самоефикасности и подскела самоефикасности са подскалама разједињеност, ригидност и хаотичност на узорку основношколске деце. Добијени налази се објашњавају у складу са релевантним емпиријским истраживањима. Препорука је да се у будућим истраживања односа између ових варијабли прошири узорак и да се испитују други фактори који утичу на самоефикасност деце основношколског узраста.

Кључне речи: квалитет породичних односа, самоефикасност, деца основношколског узраста.

УВОД

Процењивање образовних постигнућа ученика је врло битан део наставне праксе (Кузмановић и Павловић-Бабић, 2011), па се велика пажња поклања утврђивању фактора од којих зависи

¹⁶ andrijanapsiholog@gmail.com

ефикасност ученика. Иако је удео интрапсихичких, односно когнитивних и мотивационих фактора неминован и знатан, питање је на који начин и у којој мери фактори средине имају утицаја на доживљај ученикове ефикасности у контексту академског постигнућа? Подстакнути тим питањем, заинтересовали смо се за испитивање утицаја квалитета породичних односа на ефикасност деце основношколског узраста у школском контексту.

Имајући то у виду, конципирали смо истраживање са циљем утврђивања да ли су подскеле породичне кохезивности и адаптивности статистички значајан предиктор самоефикасности код деце вишег основношколског узраста. Поред тога, циљ овог истраживања се односио и на утврђивање евентуалне корелације и њеног смера између степена самоефикасности и подскела самоефикасности са подскалама избалансирана кохезија, избалансирана флексибилност, умреженост, разједињеност, ригидност и хаотичност.

КВАЛИТЕТ ПОРОДИЧНИХ ОДНОСА

Према системском приступу, породица представља систем који се састоји од компоненти одређених субсистема, а то су индивидуални, партнерски, родитељски и субсистем који формирају деца. Притом се односи између тих делова система сагледавају циркуларно (Goldner-Vukov, 1988, према Ердеш-Кавечан, 2011). У оквиру системског приступа, породица се посматра из аспекта развојне парадигме, односно, сагледава се као ентитет, који се развија и који је способан за трансформацију. Породица као систем је такође условљена деловањем индивидуалног и групног понашања и врло је осетљива на подстицаје и промене у свом унутрашњем и спољашњем окружењу (Милић, 2001, према Зуковић, 2008).

Циљ сваке породице је да одговори на специфичне развојне и неразвојне потребе својих чланова (Сјерпка, 2005., према Ердеш-Кавечан, 2011). Чланови породице делују као међусобно повезани системи, који су усмерени ка циљу, који су самокоригујући, динамични, утичу на своју околину, али су истовремено и сами подложни променама (White & Klein, 2002., према Зуковић, 2008). Битно је истаћи и да породични системи нису хаотични и статични, него уређени и такви да активно трагају за породичним циљевима. Захваљујући различитим функцијама породичног система, бирају се циљеви, ствара се подршка између чланова породице и

израчунавају се тактички корааци. Такође, прати се напредак и врше се исправке путем текућих повратних спрега (Broderick, 1993., према Зуковић, 2008). Најзад, породични системи теже да постигну динамично стање хомеостазе, уз непрекидно узајамно деловање како унутар себе самих, тако и на околину, која се константно мења. Породице имају способност самоконтроле и користе различите механизме за прилагођавање променама и очување стабилности, што свакако представља неопходне елементе у функционисању породице (Zabriskie & McCormick, 2003., према Зуковић, 2008).

Адекватан оквир за разумевање породичних односа представља Циркумплекс модел (Olson, 1999; Olson, 2000). На основу статистичке анализе преко 50 концепата разних теорија породице, утврђено је да се целокупан варијабилитет породичног функционисања може обласнити уз помоћ три латентне димензије, а то су породична кохезивност, адаптабилност или флексибилност и комуникација (Olson, 2000; Станимировић и Мијатовић, 2011; Зуковић, 2008; Зуковић, 2009).

Породична кохезивност се односи на емоционално везивање, које чланови породице осећају једни према другима. Према Олсону (Olson, 2000), постоје четири нивоа породичне кохезивности, односно, четири типа породица. У питању су: неповезана (коју карактерише веома низак ниво кохезивности), издвојена (коју карактерише низак до умерен ниво кохезивности), повезана (коју карактерише умерен до висок ниво кохезивности) и измешана (коју карактерише врло висок ниво кохезивности).

Друга димензија породичног функционисања јесте флексибилност, која се односи на количину промене у породичном лидерству, поделу улога и правила у односима чланова породице (Olson, 1999; Olson, 2000; Olson, & Gorrall, 2006). Флексибилност чине димензије као што су: лидерство, контрола и дисциплина, подела улога, стилкови преговарања, правила међусобног понашања (Olson, 2000). Према Олсону (Olson, 2000), постоје четири нивоа породичне флексибилности, а то су: ригидна (врло низак ниво флексибилности), структурисана (низак/умерен ниво флексибилности), флексибилна (умерен/висок ниво флексибилности) и хаотична (врло висок ниво флексибилности).

Главна хипотеза Циркумплекс модела је да су балансирани нивои кохезивности и флексибилности, који се крећу од ниског до високог нивоа најпогоднији за здраво породично функционисање, док се небалансирани нивои кохезивности и флексибилности,

почев од врло ниског или врло високог повезују са проблематичним породичним функционисањем (Olson, & Gorral, 2006).

Трећа димензија Циркумплекс модела је комуникација. Комуникација се односи на вештине позитивне комуникације које користи неки пар или породични систем. Димензија комуникације се може сагледати као олакшавајућа димензија, која помаже породицама да промене њихове нивое кохезије и флексибилности (Olson, 2000). Осим тога, комуникација се односи на способност слушања, говорења, разоткривања, јасноће изражавања, континуитет у комуникацији, поштовање. Фокус је на емпатији и пажљивом слушању, подели осећања са другим члановима породице, поседовање вештина решавања проблема. Добро балансиране породице, као што је и очекивано, имају добру комуникацију, док лоше балансиране породице имају лошу комуникацију (Olson, 2000).

САМОЕФИКАСНОСТ

Према Бандури (Bandura, 1997) самоефикасност представља процену појединца о својим способностима организовања и извршавања акција, које су потребне да би се остварио одређени тип активности. Показало се да особе, које имају висока очекивања и које су уверене у своје способности, показују најадекватније понашање, уз коришћење разноврсних когнитивних стратегија и улагање доста труда приликом решавања задатака. Насупрот томе, особе које верују у своје способности, али које имају ниска очекивања, улажу много труда, али често показују отпор и незадовољство, што негативно утиче на резултате (Тубић, 2005).

Ефикасност сагледана у контексту академског постигнућа, односи се заправо на индивидуалну самоефикасност, која се конституише у оквиру академских домена (Bong & Skaalvik, 2003). Може се рећи да се академска ефикасност, односно, самоефикасност ученика односи на његова уверења о сопственом постигнућу у одређеним академским задацима (Бурне, 1984; Schunk, 1991., према Bong & Skaalvik, 2003). Потврђено је да ученици, који своју ефикасност процењују као високу, раде темељније, истрајнији су и имају мање бурне емоционалне реакције онда када се суоче са тешкоћама у раду (Bandura, 1997).

Показало се да ниска самоефикасност може да доведе до слабог школског успеха, мада такође и висока самоефикасност може бити проблематична, јер доприноси томе да ученик буде сигуран у себе више него што треба и да тако непажљиво уради

задатак и погреши (Schunk, 2003; Bandura, 1989., према Mattern & Shaw, 2010). Истраживања показују да су академска ефикасност и постигнуће у великој мери повезани са академским исходима (Robins et al, 2004., према Mattern & Shaw, 2010).

ИСТРАЖИВАЊА ОДНОСА КВАЛИТЕТА ПОРОДИЧНИХ ОДНОСА И САМОЕФИКАСНОСТИ

Сазнања из области развојне психологије, психологије личности, као и социологије о утицају средине на развој, показала су да породични фактори имају значај на постизање успешности код ученика (Станисављевић-Петровић, 2008). Потврђено је и да дете које расте у складној породици, без обзира на образовање родитеља, постиже добар успех у школи (Ђорђевић, 1971, према Станисављевић-Петровић, 2008). Истраживања су показала да је ниво прихватања и контроле у релацијама унутар породичног система значајан корелат и предиктор академског постигнућа и прилагођавања код деце школског и адолесцентног узраста (Felner et al, 1985., према Михаић, Зотовић и Јерковић, 2006). Према аутору Нелсону (1984, према Михаић, Зотовић и Јерковић 2006) добро академско постигнуће на преадолесцентном узрасту је повезано са дисциплином и редом, као доминантном карактеристиком породичне климе. Осим тога, школска ефикасност и постигнуће се могу довести у везу са дозвољеним нивоом аутономије и контроле, који карактеришу породичне односе и посебно васпитно понашање (Dorbush, 1987, према Михаић, Зотовић и Јерковић 2006). Касније је успешност деце на адолесцентном узрасту доведена је у везу са перцепцијом прихватања и подршке у целокупном породичном систему као и са перцепцијом породичне организације (Du Bois et al., 1997., према Михаић, Зотовић и Јерковић 2006). Такође су истраживања показала да најбољи успех постижу ученици код којих у породици владају средњи нивои супервизије, нарочито у породицама у којима постоји низак ниво аутономије (Kurdek et al., 1995, према Михаић, Зотовић и Јерковић 2006).

МЕТОДОЛОГИЈА

Истраживање је имало за циљ испитивање односа између квалитета породичних односа и ефикасности деце основно-школског узраста. Самоефикасност је представљала критеријумску варијаблу у овом истраживању, док су предикторске варијабле биле избалансирана кохезија, избалансирана флексибилност,

дезангажованост, умреженост, ригидност и хаотичност. Узорак је чинило 40 ученика основне школе, узраста од 14 до 15 година, уједначених по полу (20 дечака, 20 девојчица).

Што се тиче хипотеза, основне претпоставке од којих је ово истраживање полазило, гласиле су:

- Подскеале породичне кохезивности и адаптивбилности су статистички значајан предиктор самоефикасности код деце вишег основношколског узраста;
- Постоји позитивна корелација између степена самоефикасности и подскеала самоефикасности са подскеалама избалансирана кохезија, избалансирана флексибилност и умреженост;
- Постоји негативна корелација између степена самоефикасности и подскеала самоефикасности са подскеалама разједињеност, ригидност и хаотичност.

Од инструмената су коришћени FACES IV за операционализацију породичне кохезије и адаптивбилности (Olson, Gorall & Tiesel, 2004). Упитник се састоји од 42 ајтема, намењен је особама које имају 12 и више година. Постоји 6 подскеала које представљају димензије породичне кохезивности и адаптивбилности, засноване на Олсоновом Циркумплекс моделу, од којих су 2 избалансиране и 4 неизбалансиране. Кронбахови алфа коефицијенти крећу се у распону од $\alpha=.77$ (за подскеалу умреженост) до $\alpha=.89$ (за подскеалу избалансирана кохезија).

За операционализацију варијабле самоефикасност код деце је коришћен упитник SEQ-C (Muris, 2001) преведен на хрватски од стране Аните Вулић-Прторић и Изабеле Сорић. Овај упитник процењује самоефикасност код деце у 3 подручја: академску, социјалну и емоционалну. Академска самоефикасност се односи на перципирану могућност сналажења у учењу и школском градиву, те на испуњавање школских очекивања; социјална самоефикасност се односи на перципирану способност за односе с вршњацима, асертивност; емоционална самоефикасност се односи на перципирану способност суочавања с негативним емоцијама. Кронбах алфа коефицијент поузданост за целу скеалу од 24 честице износи $\alpha=.89$.

Од статистичких метода су коришћене мере дескриптивне статистике, Кронбахов алфа коефицијент за утврђивање поузданости инструмената, регресиона анализа и корелациони поступци.

Резултати истраживања и дискусија

Табела 1. Показатељи дескриптивне статистике и поузданости мерних инструмената

Скала	α коефицијент	N	Min	Max	AS	SD
Избалансирана кохезија	0.706	7	15.00	15.00	30.45	3.92
Избалансирана флексибилност	0.363	7	35.00	35.00	25.57	3.57
Умреженост	0.440	7	13.00	28.00	18.90	3.52
Разједињеност	0.471	7	7.00	21.00	14.10	3.38
Ригидност	0.355	7	12.00	27.00	18.30	3.53
Хаотичност	0.458	7	8.00	26.00	17.77	3.92
Социјална самоефикасност	0.452	8	19.00	39.00	32.62	3.86
Академска самоефикасност	0.768	8	20.00	38.00	28.82	4.24
Емоционална самоефикасност	0.707	8	21.00	38.00	29.70	4.51
Укупна самоефикасност	0.789	24	74.00	114.00	91.15	9.18

На основу приказаних података у Табели 1 можемо закључити да се поузданост креће у распону од $\alpha=0.36$ до $\alpha=0.78$. Најизраженију поузданост имају субскеале Избалансиране кохезије, Академске самоефикасности, Емоционалне самоефикасности, као и Укупне самоефикасности, док је поузданост осталих скала ниска. Имајући у виду нижу поузданост већег броја скала, налазе добијене у овом истраживању треба интерпретирати уз дозу резерве. Стога је препорука да се у будућим истраживањима ових варијабли користе други инструменти, а свакако и да се истраживања врше на већем узорку.

Табела 2. Коефицијенти детерминације и статистичке значајности регресивног модела подскеала породичне кохезивности и адаптивности у предикцији самоефикасности

Модел	R	(R ²)	Прилагођени R ²	F	df	p
1	.428	.183	.035	1.236	6	.314

R – Коефицијент мултипле корелације

R² – Коефицијент мултипле детерминације

Прилагођени R² – кориговани коефицијент мултипле детерминације

Као што се из наведене табеле може видети, модел у коме су подскеале избалансирана кохезија, избалансирана флексибилност, дезангажованост, умреженост, ригидност и хаотичност предиктори самоефикасности није статистички значајан ($F=1.236$, $df=6$, $p>.005$). Налази ранијих истраживања показују да су оптимални нивои прихватања и контроле у оквиру породице важан предиктор

академског постигнућа и ефикасности деце на основношколском узрасту (Felner et al., 1985, према Мухић, Зотовић и Јерковић 2006). И према новијим налазима, породична кохезивност и подршка породице представљају важне предикторе улагања напора за постизањем успеха у школи (Feldman, Einav & Margalit, 2018). Будући да се у овом истраживању подскеале избалансирана кохезија, избалансирана флексибилност, дезангажованост, умреженост, ригидност и хаотичност нису показале статистички значајним предикторима самоефикасности, препорука је да се у будућим истраживањима односа ових варијабли пре свега тестира већи узорак ученика, као и да се примене други инструменти, по могућности они са већом поузданошћу.

Табела 3. Корелације самоефикасности, подскеала самоефикасности и подскеала избалансирана кохезија, избалансирана флексибилност и умреженост (Пирсонови коефицијенти)

Варијабле	Социјална самоефикасност	Академска самоефикасност	Емоционална самоефикасност	Укупна самоефикасност
Избалансирана кохезија	.091	-.046	.303	.166
Избалансирана флексибилност	-.078	-.219	.124	-.074
Умреженост	-.195	-.125	.092	-.095

Као што се из наведене табеле може видети, нису добијене статистички значајне позитивне корелације између самоефикасности, подскеала самоефикасности и подскеала избалансирана кохезија, избалансирана флексибилност и умреженост код деце вишег основношколског узраста, чиме ова хипотеза није потврђена. Налази ранијих истраживања показују да оптимални нивои контроле у породичним односима позитивно корелирају са школском самоефикасношћу (Dorbush, 1987, према Мухић, Зотовић и Јерковић 2006). Новија истраживања (Stubbs & Maunard, 2017) показују да адолесценти из породица у којима постоји балансирана кохезија имају значајно израженију самоефикасност у академском контексту у односу на адолесценте који потичу из породица где је кохезија мање изражена.

Табела 4. Корелације самоефикасности, подскала самоефикасности и подскала разједињеност, ригидност и хаотичност (Пирсонови коефицијенти)

Варијабле	Социјална самоефикасност	Академска самоефикасност	Емоционална самоефикасност	Укупна самоефикасност
Разједињеност	-.044	-.261	-.268	-.271
Ригидност	-.083	.041	.173	.069
Хаотичност	-.041	-.064	.012	.012

Као што се из наведене табеле може видети, нису добијене статистички значајне негативне корелације између самоефикасности, подскала самоефикасности и подскала разједињеност, ригидност и хаотичност код деце вишег основношколског узраста. Појачана контрола и ригидност од стране родитеља имају негативан утицај на самоефикасност деце, показују налази једног ранијег истраживања (Givertz & Segrin, 2014). Налази нашег претходног истраживања квалитета породичних односа и ефикасности код деце основношколског узраста (Јокић, 2015) показују да постоји негативна корелација између хаотичности и академске самоефикасности, што се објашњава тиме да мањак контроле и усмеравања од стране родитеља утичу на несигурност детета у академском контексту и утичу негативно на опажање сопствене ефикасности. Могуће је да особе које потичу из хаотичних породица, често од стране родитеља немају адекватно усмерење, имају превише слободе, нема блискости, па се могу осећати несигурно и да на неадекватан начин опажају сопствену ефикасност (Јокић, 2015).

ЗАКЉУЧАК

Добијени налази истраживања указују на то да подскале породичне кохезивности и адаптивбилности не представљају статистички значајан предиктор самоефикасности на узорку деце вишег основношколског узраста. Показало се и да не постоји статистички значајна позитивна корелација између степена самоефикасности, подскала самоефикасности и подскала избалансиране кохезије, избалансиране флексибилности и умрежености. Није потврђено постојање статистички значајне негативне корелације између степена самоефикасности и подскала самоефикасности са подскалама разједињеност, ригидност и хаотичност на узорку основношколске деце. Добијени налази нису у складу са налазима ранијих истраживања (Dorbusch, 1987; Felner et

al., 1985, према Мухић, Зотовић и Јерковић 2006; Feldman, Einav & Margalit, 2018; Stubbs & Maynard, 2017; Givertz & Segrin, 2014; Јокић, 2015), што би се могло објаснити тиме да је узорак овог истраживања био бројчано ограничен и пригодан. Осим тога, овде добијене налазе треба узети са резервом, имајући у виду нижу поузданост већег броја скала.

И поред наведених методолошких недостатака, теоријски значај овог истраживања се састоји у увећању фонда знања о утицају квалитета породичних односа на самоефикасност код деце основношколског узраста. Добијени налази овог истраживања могу имати практичну вредност, нарочито у оним областима, које се тичу укључивања родитеља у поспешивање ефикасности и школског успеха ученика.

Будући да три постављене хипотезе овог истраживања нису потврђене, јавља се потреба за даљим истраживањем односа квалитета породичних интеракција и самоефикасности деце. Осим тога, било би корисно испитивати и од којих других фактора зависи самоефикасност деце основношколског узраста. Било би корисно испитати који су то социодемографски фактори који утичу на квалитет породичних односа, школски успех и самоефикасност деце. Спознавање односа поменутих варијабли може имати позитивне импликације на квалитет породичног и школског живота.

ЛИТЕРАТУРА

- Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*. New York: W.H. Freeman Company.
- Bong, M. & Skaalvik, E.M. (2003). Academic Self-Concept and Self-Efficacy: How Different Are They Really? *Educational Psychology Review*, 15, 1, 1-40.
- Givertz, M., & Segrin, C. (2014). The association between overinvolved parenting and young adults' self-efficacy, psychological entitlement, and family communication. *Communication Research*, 41(8), 1111-1136.
- Ердеш-Кавечан, Ђ. (2011). *Породични односи и чиниоци успешног школског функционисања ученика у средњим школама*. Нови Сад: АЦИМСИ.
- Зуковић, С. (2008). Системски приступ у проучавању породице. *Педагогија*, 63, 3, 428-435.
- Зуковић, С. (2009). Процена функционалности породице од стране ученика и похађање верске наставе у школи. *Зборник Института за педагошка истраживања*, 41, 2, 496-510.

- Јокић, А. (2015). *Утицај квалитета породичних односа на ефикасност код деце основношколског узраста*. Мастер рад. Београд: Факултет за медије и комуникације.
- Кузмановић, Д. и Павловић-Бабић, Д. (2011). Приступу процењивању образовних постигнућа ученика: критички осврт. *Зборник Института за педагошка истраживања*, 43, 1, 63-85.
- Mattern, K.D. & Shaw, E.J. (2010). A Look Beyond Cognitive Predictors of Academic Success: Understanding the Relationship Between Academic Self-Believes and Outcomes. *Journal of College Student Development*, 51, 6, 665-678.
- Михић, И., Зотовић, М. и Јерковић, И. (2006). Структура и социодемографски корелати породичне климе у Војводини. *Психологија*, 39, 2, 297-312.
- Muris, P. (2001). A brief questionnaire for measuring self-efficacy in youths. *Journal of Psychopathology and Behavioral Assessment*, 23, 145-149
- Olson, D.H. (1999). *Circumplex Model of Marital and Family Systems*. Empirical Approaches to Family Assessment. *Journal of Family Therapy*. Special Edition.
- Olson, D.H. (2000). Circumplex Model of Marital and Family Systems. *Journal of Family Therapy*, 22, 144-167.
- Olson, D. H., & Gorall, D. M. (2006). Faces IV and the Circumplex model. *Minneapolis, MN: Life Innovations*.
- Olson, D.H., Gorall, D.M., Tiesel, J.W. (2006). *FACES IV Package. Administration Manual*. Minneapolis: Life Innovation.
- Станисављевић-Петровић, З. (2008). Утицај неразвојних криза у породици на школски успех ученика. У: Ј. Тодоровић, С. Видановић и В. Анђелковић (ур). *Млади и породица*. Зборник радова. Ниш: Филозофски факултет. Стр. 125-142.
- Stubbs, N. S., & Maynard, D. M. B. (2017). Academic self-efficacy, school engagement and family functioning, among postsecondary students in the Caribbean. *Journal of Child and Family Studies*, 26(3), 792-799.
- Тубић, Т. (2005). Поверење у властите способности као фактор постигнућа. *Педагошка стварност*, 51, 9-10, 779-796.
- Feldman, D. B., Einav, M., & Margalit, M. (2018). Does family cohesion predict Children's effort? The mediating roles of sense of coherence, Hope, and loneliness. *The Journal of psychology*, 152(5), 276-289

QUALITY OF FAMILY RELATIONSHIPS AND SELF-EFFICIENCY WITH CHILDREN IN PRIMARY SCHOOL

Summary: *The family is the basic unit of the society, which has an impact on all domains of children's development and functioning. Bearing in mind the significance of the family for the development of the child, this research pays attention to family factors that can affect the self-efficacy of elementary school children. The aim of this research was to examine the relationship between the quality of family relationships and the self-efficacy of children of elementary school age. The research involved 40 primary school pupils, ages 14 , (20 boys, 20 girls). The used instruments were FACE-IV and SEQ-C. The results showed that the subcategories of family cohesiveness and adaptability do not represent a statistically significant predictor of self-efficacy among children. Also, it has been confirmed that there is no statistically significant positive correlation between the degree of self-efficacy and the sub-scales of self-efficacy with balanced cohesion, balanced flexibility and networking. Finally, the research did not confirm the existence of a statistically significant negative correlation between the degree of self-efficacy and the sub-scale of self-efficacy with dissociation, rigidity and chaotic relations on the sample of primary school children. The obtained findings are explained in accordance with relevant empirical research. It is recommended that the relationships between these variables should be examined on larger sample, including other factors that influence the self-efficacy of elementary school children.*

Key words: *quality of family relationships, self-efficacy, elementary school children.*